

и мжтния погледъ на убиеца. Нали нейната зелена мека пазва е била съ кръвь намокрена.

Едно конярче тежко изтруполи край кошарата и спрѣ долу на Куршуменото кладенче, кждето днесъ сварихъ Ганка да плаче. Щомъ напои конетѣ, то ще припусне между нивитѣ и само косата на главата му, ще лѣсне на месечината, додето се провали къмъ ливадитѣ. А тежкия тропотъ ще се разрони като черна буца прѣстъ въ въздуха. Както винаги.

Дѣдо!

— Е.

— Видѣ ли днесъ Ганка, каква е почернѣла и очитѣ ѝ хлѣтнали като ями навжтре. Погледне човѣка, а не го вижда. Днесъ я сварихъ на кладенеца. Обърна ми се сърдцето. Дошла да налѣй вода, опрѣла се на корубата — плаче. Рекохъ ѝ: — добъръ день! — тя не чу нито ме погледна. Взе стонитѣ и трѣгна. Доцѣ ми се страшно да я заприказвамъ — не можахъ. Защо ми е легнала на сърдцето, като деветгодишна болестъ?

— Не знамъ, синко.

— Пролѣтисъ ме срещна на пѣтя и ме спрѣ. Дума ми: — Монка, като ходишъ по гората, знаешъ ли гроба на батя си Андрея? Какъ да не го зная. — Ако ти дамъ нѣщо, ще му го занесешъ ли? Ща — казвамъ. Сутринята минахъ край тѣхъ, даде ми сребърното кръстче, което е лежало до сърдцето ѝ, да го заровя